

30 jaar gemeenschapsleven
1994 - 2024

Gasthuysgemeenschap De Brug
Kapucijnenvest 16, Lier

Inhoud van deze feestbrochure:

1. Een brug met pijlers - de fundamenten van een gemeenschap
2. Hoe het begon
3. Wie ons voorging / met ons meeding
4. Toezegging telkens voor een jaar
5. Leven in gemeenschap. Vier korte beschouwingen
6. Gastenopvang: verschillende vormen en verschillende plaatsen
7. Laetahuis, ons studentenhuis
8. Achteraan: pijlers van de Gasthuisgemeenschap de Brug

1. Een brug met pijlers

of De fundamenten van een gemeenschap – naar een tekst geschreven in nov. 2004

De pijlers van De Brug

Elke brug heeft pijlers. Zelfs 's werelds beroemdste 'hangende' bruggen kunnen niet zonder. Het zijn de dragende punten of om het symbolischer uit te drukken, ze vangen de 'overspanning' – wat een brug toch altijd is – op. We hebben jaren intensief gewerkt aan het formuleren van de pijlers. De behoefte aan deze pijlers groeide van binnenuit (waar staan wij voor ?) maar de dringende noodzaak kwam ook van buitenaf. Toen nieuwe mensen die de lange voorgeschiedenis niet hadden meegemaakt zich wilden aansluiten, moesten we kunnen formuleren wat ze hier konden vinden en wat de diepere drijfveren van onze gemeenschap zijn. We kwamen tot 4 pijlers die we in hun letterlijke formulering meegeven en vervolgens kort toelichten.

Een Augustijns uitgangspunt

samenleven

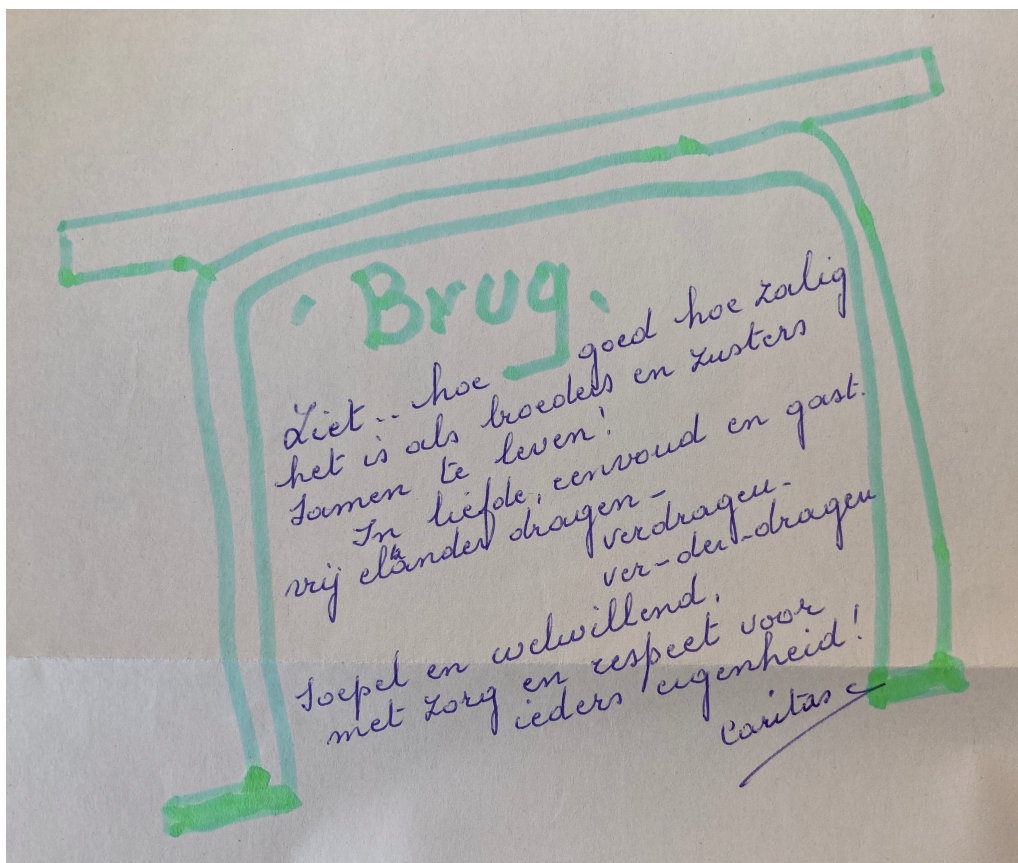
in vriendschap, welwillendheid en eenvoud,
vanuit een gezamenlijke zorg
voor een levend huis.

De eerste pijler kunnen we in de klassieke zin van het woord opvatten als ons Augustijns uitgangspunt. Hij hangt als een mantel rond alle volgende pijlers. We wonen in De Brug niet samen voor een 'project', als vrijblijvend klinkende co-housing, niet om gezamenlijke werkzaamheden uit te werken. We zijn met andere woorden géén instelling. Of het nu gaat om gastenopvang of om onze werkzaamheden op liturgisch of cultureel vlak, we maken van ons huis geen instituut. We zijn getroffen door het verhaal van Augustinus die – toen hij per acclamatie tot bisschop van Hippo verkozen werd – absoluut met vrienden wilde samenwonen. In onze interpretatie van verschillende fragmenten uit Augustinus' geschriften leren we dat de vriendschap (maar dan ruim opgevat) een funderende grond is voor een samen-leving. Al de rest volgt hieruit.

In onze besprekingen werd het rijke begrip 'welwillendheid' aan de vriendschap vastgeknoopt. Dat is de wil om elkaar zo weinig mogelijk lasten op te leggen. Onze gemeenschap wil de individuele ontplooiing van haar leden maximaliseren. In de besprekingen over de pijlers van onze gemeenschap werd de band tussen individu en gemeenschap als één van de grote denkthemata van de toekomst ervaren. Mensen willen kiezen voor gemeenschap, maar moeten tegelijkertijd de autonomie van hun eigen leven en hun eigen ambities en verwachtingen blijven dragen. In vroegere kloostertradities werd de individualiteit soms te weinig in haar positieve waarde

benaderd. Natuurlijk bestaat er in elke vorm van gemeenschap een zekere mate van dualiteit tussen communiteit en individu. In onze gesprekken over de pijlers van onze gemeenschap voelden we gezamenlijk aan dat we deze dualiteit met grote omzichtigheid willen benaderen en geen potten (i.c. mensen!) willen breken. Zo zit achter het begrip *welwillendheid* een huiscultuur van bescherming van het individu, van in consensus genomen beslissingen, van een zeer voorzichtige gezagsstructuur. Het woord *eenvoud* in deze eerste pijler bevat de wil om geen al te hoogdravende, gesofisticeerde manier van samenleven te cultiveren. We willen in ons huis geen esoterie, geen drukkende of hoogbesnaarde spirituele vormen.

Tot slot valt in deze pijler ons oog op *de zorg voor een levend huis*. Het begrip *levend huis* mag breed geïnterpreteerd worden. In algemeen menselijk perspectief bestaat een huis pas als er levende mensen elkaar dragen en dienen, elkaar behoeden. In gelovige zin slaat het begrip op een plaats waar mensen elkaar met evangelische waarden optillen en waar iedereen een plaats heeft, doordat de mensen er elkaar als broeders en zusters aankijken. De zin mag ook geïnterpreteerd worden als een allusie op het evangeliewoord 'In het huis van mijn Vader is ruimte voor velen'.

commentaar bij pijler 1 door zuster Caritas, anno 1998(?)

De spiritualiteit van het gasthuis

samenleven

gastvrij en open voor mensen,
die om welke reden dan ook
enige tijd mogen meeleven.

Als de eerste pijler een actualisering is van de Augustijnse levenswijze van de Gasthuiszusters, dan is de tweede een nieuwe invulling van de gasthuisspiritualiteit. Toen de gasthuisbeweging in de late Middeleeuwen ontstond, hebben mannen en vrouwen van toen ingespeeld op de noden van hun tijd. En ze begonnen zonder al te veel institutionele omkadering. Pestlijders en andere mensen aan de rand van de samenleving werden verzorgd. Onze huidige samenleving heeft ook mensen aan de rand, mensen die tussen het net van onze sociale zekerheid vallen. Voor deze mensen willen we in De Brug een ondersteuning bieden. Zo worden in ons huis regelmatig gevluchte mensen opgevangen die in afwachting van hun papieren in een niemandsland moeten leven. Misschien zijn zij wel de pestlijders van vandaag. Wij proberen – weliswaar binnen de grenzen van onze mogelijkheden, dus kleinschalig – letterlijk en figuurlijk ruimte te geven aan deze mensen. Maar in de pijler klinkt dat we ons niet beperken tot één specifieke groep, maar er willen zijn voor iedereen, 'om welke reden dan ook'... Na een intakegesprek bekijken we elke vraag afzonderlijk, en beoordelen het perspectief dat we kunnen bieden. (Meer zakelijke informatie over onze gastenopvang vind je verderop in deze brochure.)

Mensen in huis opnemen is een permanente opgave. Het risico dat een opvang mislukt, hangt van zoveel factoren af dat wij doorheen de jaren hebben geleerd om nederig te zijn, wat onze hulpvaardigheid betreft. Zo hebben we al heel wat moeilijkheden gehad met de opvang van mensen waarmee we niet konden communiceren. Sommigen kenden geen Engels, Frans of Duits. Als je echt in hetzelfde huis woont, is communicatie zo belangrijk dat we hebben moeten besluiten dat een elementaire communicatie een strikt noodzakelijke voorwaarde is. Een andere moeilijkheid is dat sommige van de gasten zich gaan 'nestelen'. Ze pakken hun problemen niet meer aan, want ze hebben nu toch een oplossing...? Hen moeten we stimuleren om de opvang als tijdelijk te beschouwen en hun situatie op langere termijn niet uit het oog te verliezen. De keuze voor gastvrijheid is een permanente leerschool. Je leert er op vele vlakken je grenzen kennen en ervaren, je leert betrokkenheid en afstand te doseren, en je leert dat vele van onze eigen persoonlijke kleine problemen slechts luxe-probleempjes zijn vergeleken bij de hel die veel van onze medemensen door moeten.

Een gemeenschap met religieuze openheid

samenleven

met openheid voor het verwerven van inzichten
betreffende geloven en Schrift;
voor liturgie en dagelijkse gebedstijden,
elkaar ervoor behoedend
feiten en vormen belangrijker te vinden
dan leven met het mysterie.

Achter deze pijler schuilt de religieuze visie. De aandachtige lezer zal een grote openheid en voorzichtigheid in de formulering opvallen. De leden van onze gemeenschap hebben niet automatisch een vastomlijnde geloofsvisie. Het is eigen aan onze tijd (en dus ook aan onze gemeenschap) dat het geloof steeds minder een collectieve formulering verdraagt. Mensen geloven op basis van eigen ervaringen en inzichten, vaak hebben ze het moeilijk met bepaalde geloofsvormen; en waar de één mee worstelt, daar verlangt de andere juist naar. We beschouwen het als een rijkdom dat onze gemeenschap deze diversiteit kan verdragen. Vandaar het allesoverheersende woord 'openheid'. We willen elkaar tegemoet treden met een fundamentele openheid voor geloven, schrift, liturgie en dagelijkse gebedsdiensten. Iemand die verklaart dat deze dingen voor hem absoluut taboe en geen levende vragen zijn, kan niet in deze gemeenschap wonen. Maar iemand die zegt dat hij of zij blijft zoeken (eventueel nog niet gevonden heeft...), dat hij of zij niet in de psalmen van het officie valt, maar wel in een hedendaagse lied of gedicht,... daar willen we van leren, elkaar over bevragen, elkaar in bemoedigen. In onze gemeenschap wordt dagelijks een officiedienst gehouden. De structuur van deze diensten is naar vorm eerder traditioneel, een bijbellezing, een bezinningstekst, enkele psalmen en gebeden. Naar inhoud proberen ze in het krachtveld van de bijbelse verkondiging te blijven. Het is onze overtuiging dat een té persoonlijke en té ervaringsgerichte gebedscultuur emotioneel afstompemd gaat werken. We beschouwen de traditie als leerschool. Enigszins anders worden de zondagsvieringen opgevat. Sedert jaren vormen zij een liturgisch alternatief. Rond lied, schriftwoord en –uitleg vergadert zich een brede groep van mensen die zich minder in de traditionele vormen thuisvoelen, maar evengoed passen voor new-age-achtige, té algemeen religieus-spirituele spitsvondigheden. In de woorddienst wordt het bijbelse geloofsverhaal (het zgn. Oude en Nieuwe Testament op gelijke voet) pal opgericht. In de tafeldienst wordt de gedachtenis aan Jezus van Nazareth als kind van de Thora en als messiaanse mens opgeroepen en aanbevolen als een levende werkelijkheid. Er is weinig ritueel buiten het samen-zingen van de liederen, die het bijbelse geloofsverhaal actualiseren. Naar vorm sober, naar inhoud bijbels, naar model gemeenschapsvormend, is de kortste typering van de zondagsdiensten in De Brug.

Een gemeenschap met een zending

samenleven

met het visioen van gerechtigheid,
vrede en heelheid van de schepping voor ogen,
in de hoop vertrouwen te geven
in een leven dat gedeeld kan worden,
en gelukkig maakt.

Deze pijler verwoordt onze uiteindelijke hoop. Hij vormt een inclusie met de eerste. We wonen hier niet 'voor de lol'. De drie centrale woorden van het conciliair proces omvatten vele uitdagingen voor de kerk en voor de samenleving. We delen ze in grote intenties (onze solidariteit, onze verontwaardiging over onrecht en onvrede) en in kleine daden (ons energieverbruik). We hopen ook dat velen onze gemeenschap zien als een poging om elkaar gelukkig te maken. Tegen een overdreven en angstige individualisering, tegen de klein-burgerlijke mentaliteit van ieder zijn eigen huisje en tuintje, willen we laten zien dat mensen die in gemeenschap wonen elkaar gelukkig kunnen maken. En 'elkaar' slaat hier niet enkel op de leden van de eigen gemeenschap maar op een wereldomvattend 'samen'.

In deze tekst werd getracht de polsslag van de gemeenschap van De Brug in enkele woorden te laten aanvoelen. Maar de neergeschreven pijlers zijn een gemeenschap op zijn paasbest. En wat draagt uiteindelijk een groep van dag tot dag ?

Het zijn de duizenden daden van mensen die proberen om kleine alledaagse dingen goed te doen. Dat talent om op de vierkante meter volmaakt te zijn, dat wil zeggen zo goed mogelijk: dat is een liefde die het aanschijn der aarde kan veranderen, schrijft Huub Oosterhuis. Zonder dat talent en die liefde is gemeenschap onmogelijk.

En tenslotte het allerbelangrijkste woord: *Hebt elkander lief.*

Een gemeenschap heeft die woorden te zeggen zoals ze vanouds geschreven staan. Ook als we ze zelf niet aankunnen. Of we ze volbrengen kunnen, is (gelukkig) niet beslissend voor hun gezag. In onze harten omvatten deze woorden al onze activiteiten, de grootste vergissingen inbegrepen.

logo van
Gemeenschap De Brug

Paul Klee,
Revolution des Viadukts, 1937

2. Hoe het begon

Zuster Marie-Thérèse, toenmalige Algemene Verantwoordelijke van de Gasthuiszusters vertelde bij de eerste opendeurdag in 1995 over hoe de gemeenschap bekeken vanuit de Gasthuiszusters tot stand kwam:

In het Kapittel van 1986 werd voor 't eerst de optie genomen: een open huis, een nieuwe gemeenschap als vindplaats voor verschillende noden. Waren onze voorgangers in de twaalfde eeuw ook niet ingegaan op de noden van hun tijd? En terwijl aan openheid en gastvrijheid in alle gemeenschappen van de congregatie werd gewerkt, startte begin '90 een nieuwe gemeenschap binnen de congregatie na een lange voorbereiding.

We formuleerden onze doelstelling toen als volgt: "Als Gasthuiszusters-Augustinessen van Lier willen wij ons toeleggen op een eigentijds, evangelisch, religieus gemeenschapsleven vanuit een Augustijnse spiritualiteit, en naar buiten gericht op de noden van nu. Bijzondere accenten zijn: gemeenschapsvorming, groei naar innerlijkheid en gebed, gastvrijheid en ingaan op eigentijdse noden met voorkeur voor de armsten, gericht op jongeren en jongvolwassenen, en openheid op nieuwe vragen en noden in kerk en wereld. Belangrijke instrumenten zijn: dialoog, openheid, vertrouwen, vorming, bewustwording, begeleiding, bezinning en gebed."

De beoogde openheid en gastvrijheid bracht met zich mee dat ons huis vlug te klein werd. Die opvang was trouwens niet onze hoofdactiviteit, want die lag in het ziekenhuis of in de congregatie. Ondertussen groeide het contact met jongvolwassenen in het kader van dezelfde interesse.

In augustus 1990 formuleerden wij vanuit onze gemeenschap volgende bedenkingen en vragen aan het Kapittel: "Wij willen verder werken aan de profilering van onze gemeenschappelijke droom. Vanuit de werking met leken zien wij hoe hun vragen hierop aansluiting zouden kunnen vinden. Zo zou die droom nog gemeenschappelijker kunnen worden. Om verder antwoord te geven op vragen en noden van nu, is er momenteel een tekort aan materiële mogelijkheden zoals ruimte en tijd. We zouden graag een 'nieuw gast-huis' oprichten, een trefpunt, een centrum waar:

- religieuzen en niet-religieuzen elkaar kunnen ontmoeten, elkaar kunnen spirit geven in en voor hun gezamenlijke inzet voor concrete noden;
- er wat meer ruimte is voor tijdelijke opvang van acute noden;
- er plaats kan geboden worden aan groepen voor bijbel, gebed, enz...;
- we tenslotte zelf op eigentijdse geëngageerde wijze een open gemeenschap kunnen vormen."

En we eindigden met twee vragen, nl. *om de nodige aanpassingen om krachten en tijd vrij te hebben* en *om te mogen beschikken over het klooster van de Clarissen-Coletienen* dat ondertussen overgenomen was door de congregatie.

Alhoewel we dadelijk binnen het bestuur gehoor vonden, hebben we toch nog drie en een half jaar in ons te klein huis gewoond. Het bouwen van een nieuwe woonst voor de Coletienen en het renoveren en aanpassen van het oude klooster nam heel wat tijd in beslag.

zicht op de binnentuin vòòr de verbouwingen, rechts de hostiebakkerij van de Coletienen

Ondertussen hebben wij onder externe begeleiding verder gewerkt aan onze doelstelling, of beter gezegd aan ons leven, aan datgene wat we van binnenuit meenden te moeten doen.

De groep van jong-volwassenen waarmee we regelmatig van gedachten wisselden, en een goed contact hadden, koesterden reeds jaren eenzelfde droom. In 1992 schreven ze aan het bestuur van de congregatie een officiële brief (ik paraphraseer): Ze zochten naar een manier om in deze tijd tegemoet te komen aan de evangelische eis van breken en delen, van solidariteit en engagement. Ze stelden dat in dat zoeken de congregatie van de Gasthuiszusters van Lier hen was opgevallen: op evangelische wijze een gelukkige gemeenschap opbouwen, die antwoord kan bieden op de noden van deze tijd. Zou het kunnen, zo vroegen ze zich af of het mogelijk was in aansluiting op een rijke en verre traditie van opvang en solidariteit, in deze tijd elkaar te vinden en het experiment te wagen: gehuwden en ongehuwden, religieuzen, mannen en vrouwen en kinderen die hun wonen en werken in goede afspraak delen. Ze wilden een groep zijn die in vriendschap met elkaar samenleeft, in respect voor het individu en het eerste engagement (huwelijk, religieus leven); die vanuit de kracht van het samenleven het evangelie wil helpen gebeuren in opvang van behoeftigen; in het positief werken aan een mogelijkheid van kerk-zijn; in aansluiting op de congregatie van de Gasthuiszusters, met wie ze hoopten in vriendschap en verstandhouding te kunnen samenwerken. En tot slot vroegen ze *om met enkelen ook in het voormalige Coletienenklooster te mogen komen wonen.*

Enkele maanden later kregen ze van het bestuur van de congregatie een positief antwoord. De wens op het einde van de brief luidde als volgt:

“Mogen wij samen in de geboden ruimte van het voormalige Coletienenklooster aan een vindplaats bouwen, waar mensen in pijn en vreugde terecht kunnen, en waar een antwoord kan gegeven worden op concrete noden en vragen van nu. Moge het een echt centrum van ‘leven’ worden. Zo loopt uw en onze wens in elkaar. Moge het waar worden dat dit project ons allen dichtert brengt bij het visioen van het Rijk Gods.”

Van toen af werd er heel concreet gewerkt aan het samen optrekken. We zijn toen begonnen met onze overeenkomsten en verschilpunten te zoeken en te analyseren. We hadden het over spiritualiteit, over kerk-zijn, over inzet, over het onderhoud van de tuin, over inspraak, het inrichten van ruimten, het dragen van de gemeenschappelijke kosten, over het zingen van de vespers, over de liturgie in de grote kapel enz...

Sinds de officiële vraag in de lente van 1992 zijn we nu meer dan drie jaren verder, en is er ondertussen al heel wat leven geleefd. Wij wonen er met zes zusters en de lekgemeenschap telt zes inwonenden en één elderswonende. Vele gasten vonden er reeds een tijdelijk onderkomen. Binnen de muren van het voormalige Coletienenklooster, dat nu DE BRUG wordt genoemd, leven wij en werken wij aan een ‘nieuw gasthuis’, in de letterlijke zin van het woord.

De openheid, de harmonie van een grotere gemeenschap, de gastvrijheid en een sfeer van bemoediging en bevestiging, kunnen mensen de onontbeerlijke verademing bezorgen die hen weer op weg kan zetten. Meer dan een medische verzorgingsinstelling is een ‘gast-huis’ een plaats van samenhorigheid met de warme gloed van een thuis, een soort geestelijke herberg.

De naam De Brug heeft vele betekenissen. Het verwijst naar het proces van bruggen bouwen:

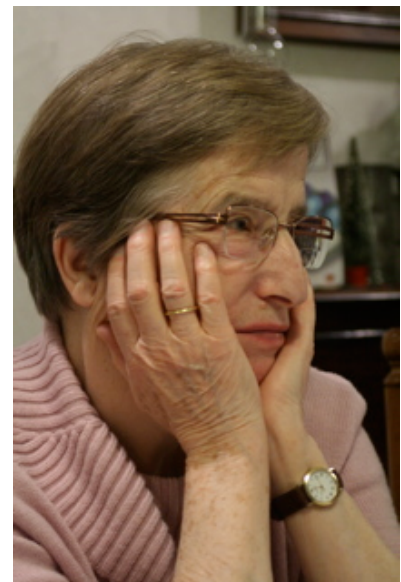
- voor ons, zusters: de brug over acht eeuwen gast-huis-zusters heen, naar een heden en toekomst in een gemeenschap met gemengde groep;
- voor mensen die hier te gast zijn: de brug naar een nieuwe oever met een perspectief op een betere toekomst;
- voor zinzoekers: de brug naar nieuwe religieuze vormgeving;
- voor jongeren: de brug naar engagement en ontmoeting.

Een brug maakt het mogelijk dat de weg verder gaat.

Ja, dat is wat wij als Gasthuiszusters hopen op die diverse terreinen.

Lier, 23 april 1995

Marie-Thérèse Van Meerbergen

kapel van de Coletienen
vòòr de verbouwing
Wie goed kijkt, ziet de tralies
achter het altaar.
Daarachter zaten de
'binnenzusters'.
In de kapel zie je een
'buitenzuster' zitten.

Hevel 14/09/84

Lieve mensen.

Mijn wens aan u allen:

Wanneer Augustinus vroeg om te zingen,
was het niet zwaar om te genieten
van een onverstoorbare rust,
maar om ons zwaegen te verlichten.

Zaten wij daarom doen zoals de trekkers onderweg:
zingen onder het lopen.

Verlicht de inspanning door te zingen,
hou niet van getalm
maar zing, en trek verder.

Verder trekken, wat betekent dat?

Maak voortgang, maak voortgang in het goede.
Met deze zending bij onze 8 eeuwen viering, zeg ik jullie
"Moge Gods zegen rusten op u allen.."

van harte

Marie Celina

wens van zuster Marie Celina,
toenmalige Algemeen Verantwoordelijke Gasthuizusters,
gericht aan de jongerengroep

Op diezelfde opendeurdag 23 april 1995 vertelde Geert hoe het groeide, bekeken vanuit de kant van de 'jongvolwassenen':

Vanuit de vroegere werking van Jeugdpastoraal en vanuit de liturgisch-muzikale groepen van de H.Hartkerk groeiden vele vriendschappen. Dat was begin jaren tachtig. In 1985 namen een tiental jongeren (toen nog écht jongeren, rond de 20 jaar waren we toen) het initiatief om na te denken over het gaan samenwonen in een christelijke gemeenschap. De samenkomsten van deze groep waren gekenmerkt door enerzijds een geweldig hoogbesnaard ideaalbeeld, dat met veel inzet en moeite werd omgezet in zeer concrete leefregels en anderzijds door de afwezigheid van een onmiddellijk perspectief (van de meesten was het einde van de studies écht nog niet in zicht, en ook: hoewel we ons oogje hadden laten vallen op het Coletienenklooster als plaats van onze gemeenschap, wisten we hoegenaamd niet of dat klooster ooit vrij zou komen en of er dan wel ruimte en vertrouwen zou zijn om dat religieuze erfgoed over te dragen naar een toen nog zo onstabiele groep). Maar goed, de ideeën leefden, het ongeduld was groot en de haalbaarheid - daar hadden we het nauwelijks over. Het enige wat we eigenlijk wisten was dat we het wilden, dat het iets zou zijn voor koppels, vrijgezellen, religieuzen én leken... en dat het evangelisch moest zijn, en dat het niet simpel zou zijn om je geld te delen, en dat we veel moesten nadenken, en dat we samen gingen bidden en dat er een composthoop moest zijn, en dat we liefst helemaal zelfvoorzienend zouden zijn, en dat we nu reeds te weinig voor ons ideaal leefden, en dat we moesten gaan kijken naar andere gemeenschappen, en dat er altijd een botsing kwam tussen onze evangelische en Augustijnse inspiratie enerzijds en het concreet durven nemen van beslissingen zoals bijvoorbeeld gemeenschap van goederen anderzijds...

In die groep van negen waaide een nieuwe wind toen we in 1987 deelnamen aan een Augustinusdag ingericht door de Gasthuiszusters. Zij hadden ingevolge hun kapittelopecties van 1986 een nieuwe impuls willen geven aan het gedachtegoed van Augustinus.

Wij zagen een kans om in een grotere traditie te kunnen staan, én bovendien een traditie van Augustijns samenleven, en van antwoord geven aan noden van de tijd. Dat was een nieuwe impuls voor onze groep, bracht een nieuw élan. We volgden opnieuw weekends, we gingen op zoek naar uitgezuiverde doelstellingen, we nodigden sprekers uit, we zochten een vaste begeleider.

Het ongeduld en ook de veranderende levensrichtingen van een stel twintigjarigen deden de eerste groep uit elkaar vallen. Met slechts vier mensen van de oorspronkelijke tien gingen we door, er volgde een periode van onduidelijkheid, de kleine groep was op zoek naar een nieuwe identiteit... Kon men met vier nog wel spreken van 'gemeenschap', tenminste zoals wij die op het oog hadden. Niettemin gingen we dicht bij elkaar huizen in twee woonsten op de Antwerpsesteenweg, en poogden een eerste aanzet te geven, waaruit we leerden hoe irrationeel onze vroegere plannen wel waren. Dit initiatief was dus leerrijk, maar uiteindelijk toch ook niet houdbaar.

De twee kort op elkaar volgende mislukkingen werden uiteindelijk een leerschool in nuchterheid, en tijdens weer een periode van onduidelijkheid ontstond, nu dus veel nuchterder en ook nederiger, een nieuwe samenstelling. Er sloot een nieuw koppel aan en ondertussen hadden we kennisgemaakt met de groep Nazareth, een toen nieuwe gemeenschap van Gasthuiszusters, die ingevolge de kapittelopties van 1986, nieuwe wegen van gemeenschap wilden bewandelen. Terwijl wij in een nieuwe samenstelling op zoek bleven naar een nieuwe invulling voor ons gedroomde gemeenschapsleven, beperkten we ons tot drie maal per week samen eten en sporadische besprekingen (want daar hadden we toen wel even genoeg van). De Gasthuiszusters (wonend in het huis Nazareth) waren zich intussen aan het bezinnen over het feit of zij die stap wel wilden om met die zeer heterogene lekgroep een gemeenschap op te richten. Voornamelijk onder impuls van Marie-Thérèse werden de wederzijdse deuren zo ver als mogelijk, maar steeds zeer voorzichtig, opengezet. Er kwamen regelmatig besprekingen met wat we toen 'de twee groepen' noemden. Er groeide een spontaan wederzijds respect, en zeer geleidelijk aan werd ons duidelijk dat we de stap moesten zetten. En het ging gebeuren in één klooster. Kerstmis 1993 verhuisden de zusters, Pasen 1994 volgden de anderen. De eerste maanden was het vooral in de 'jongerenvleugel' nog een kamperen tussen nog een derde gemeenschap die er toen ook huisden: de werkmannen. Zowat de hele zomer 1994 leefden we tussen de verfborstels en de boormachines. September 1994 heeft dan ook de werking van Leerhuis- en Liturgieprojecten, met de zondagse viering en de kantoorij intrek genomen. Stilaan kwam het geheel tot leven.

Het van oorsprong contemplatief klooster is dus niet overgeleverd aan verkrotting of niet opgegeven als religieus oord (zoals dat heden tendage het lot is van veel religieus patrimonium): integendeel, waarvoor kloosters gebouwd zijn als religieuze en culturele pleisterplaatsen, dat proberen we hier verder uit te bouwen. In de kapel vinden wekelijks vernieuwde liturgievieringen plaats, worden dagelijks lauden en vespers gezongen, houden we concerten. In dit klooster kunnen mensen tijdelijk aansluiten bij de gemeenschap. Hier is ook plaats voor ontmoeting en voor verdieping. Binnen deze muren leven mensen hun leven met elkaar; en dat - lijkt me - is een toekomstgerichte kerkdroom.

Ik heb in vogelvlucht willen de weg willen schetsen die ons hier vandaag heeft samengebracht. Alle pioniers van de eerste groepen zou ik willen bedanken; de Gasthuiszusters wil ik danken voor de stap in dit nieuwe experiment, mijn medebroeders en -zusters voor de grote en kleine dingen van alle dag; en ook alle mensen die ons mentaal steunen door onze pogingen tot de uitbouw van deze gemeenschap niet te kleineren, die de geest niet uitblussen, die durven geloven dat De Brug een toekomst heeft. En moge onze pogingen op termijn een bijdrage zijn aan de kerk en aan onze samenleving. Meer dan u misschien zelf vermoedt, is uw bemoediging hierin van kapitaal belang.

Inhuldiging van de klokjes in de binnentuin, als aandenken van 10 jaar De Brug in 2004

3. Wie ons voorging / met ons meeinging

Wie we zijn geworden, hoe De Brug is uitgegroeid, is ook dankzij deze mensen die sinds 1994 een korte of lange tijd lid zijn geweest van de gemeenschap:

zuster Marie-Thérèse+, zuster Caritas+, zuster Alfonsine+, zuster Lina+, zuster Rosa+, Bruno, Marc, Jan en Bie+, met Stien en Anna, Mark en Anja, met Kaat en Pommeliers, Els

We danken ook onze externe begeleiders, Marcel Heyndryckx+ en Herman Wauters.

anno 1996

anno 2004

anno 2014

anno 2024

4. Telkens een toezegging voor een jaar

Al sinds de start van het samenwonen in De Brug in 1994 trekt de gemeenschap zich tijdens de zomer terug voor een sessie van enkele dagen. Daarin wordt tijd gemaakt om te luisteren naar hoe elk gemeenschapslid terugblijkt het voorbije jaar en verwoordt waar de sterktes en de zwaktes van de groep lagen. Door groeps gesprekken en tweegesprekken gaan we verder in wat er geklonken heeft, en worden de accenten en aandachtspunten gelegd voor het komende jaar. Tijdens die dagen voelen we hoe de terugblik een herbronning kan betekenen om op een nieuw elan het nieuwe jaar aan te vatten.

De start van het nieuwe jaar vieren we jaarlijks op 27 augustus, de vooravond van het feest van Augustinus met een 'Toezegging', waarin iedereen zijn engagement uitspreekt voor het komende jaar.

	Toezegging voor de gemeenschap van De Brug	5. Lied
1. Openingslied	Die om mij smeekt blz. 218	Soms breekt uw licht blz. 454
2. Gebed (LDMZ blz. 44)		6. Vergeving & Vredewens
3. Lezing uit de geschriften van Augustinus		7. Opdracht
4. Toezegging	Lief, Liliane, Geert, Johan, Goele, Griet, Vicky, Anke, Hans	Wees nieuw en vurig, oud en wijs, wees waakzaam, geduldig. Honger naar gerechtigheid, ontferm u over broeders en zusters
	telkens na drie toezeggingen zingen we: m. Mariëtte Harinck t. Henriëtte Roland Holst	 <p>Zend uw geest, dat wij wor-den her-scha-pen. Geef de-ze aar-de een nieuw ge-zicht.</p>
	 <p>Dit e-nen we-ten wij en aan dit één hou-den wij ons vast in de dui-ster u-ren: er is een woord dat eeu-wig-lijk zal du-ren en wie't ver- staat, die is niet meer al-leen.</p>	Geloof dat niets onmogelijk is, geen nieuw begin, geen nieuwe aarde waar wij in recht en vrede leven, dat liefde niet vergeefs gegeven wordt. Houd elkander vast. Blus de geest niet uit. Kleiner de begeesterden niet. Maak elkaar niet klein.
		8. Lezing uit evangelie van Johannes (15,9-17)
		9. Lied
		Hij wil zijn bij mensen (Psalm 87, vrij)

Toezegging, 27 augustus 2024

Enkele voorbeelden van wat mensen tijdens zo'n toezegging hebben uitgesproken doorheen verschillende jaren:

“GRAAG WIL IK DELEN IN EEN GROEIENDE VERBONDENHEID MET AL DE MENSEN DIE IN DE BRUG WONEN. EEN VERBONDENHEID DIE EEN EXTRA ACCENT KREEG TIJDENS ONZE VOORBIE SESSIE. GEWOON ER-ZIJN VOOR MEKAAR EN VOOR DE GASTEN DIE WE IN HET KOMENDE JAAR MOGEN ONTVANGEN, DAT WIL IK VAN HARTE PROBEREN. MET AANDACHT VOOR ONZE VIER PIJLERS, OM ZOALS JEZUS, BEHOEDZAAM OM TE GAAN MET ALLE LEVEN, ÉN DIT MET EEN VORKEUROPTIE VOOR DE ARMSTEN.”

“Ik wil graag mijn toezegging doen, hier in deze kring, voor één jaar
maar met de intentie van de rest van mijn leven
in de hoop weer een jaar bijna elke dag bewust te voelen dat ik hier graag woon
en met als enige doel dat mijn geluk er toe kan bijdragen dat er iets meer geluk
is voor iets meer mensen. Die uitdaging wil ik samen met jullie aangaan.
Ik was 21 jaar toen ik De Brug leerde kennen. Ik ben er nu 49.
Ik wil graag samen met jullie hier oud worden.”

“Dankbaar voor het voorbije jaar, wil ik graag en hoopvol,
zoals de concrete levenssituatie het mogelijk maakt,
mijn toezegging vernieuwen.
Omdat ik vertrouw in ieders goede wil en engagement,
zoals het in ieders mogelijkheden ligt.
Omdat ik geloof in het verlangen om verdieping en spiritualiteit
een plaats te geven in het leven.
Omdat ik geloof dat de zorg voor mekaar onze gemeenschap doet staande blijven.”

“Vandaag wil ook ik mijn toezegging vernieuwen in onze gemeenschap van De Brug.
Vanuit de zekerheid dat wij mekaar willen blijven dragen doorheen goede en
moeilijke dagen,
vanuit de ervaring van de welwillende vriendschap, zorg en respect voor mekaar,
zie ik hoopvol en dankbaar naar de toekomst van onze gemeenschap.
Ik geloof dat wij voor mekaar en voor allen die als vriend, gast of hoe dan ook met
onze gemeenschap in contact komen een zichtbaar teken kunnen zijn van Gods
onvoorwaardelijk liefdevolle nabijheid en zorg voor mensen.
Het is een geschenk, dat er weer geluk, vriendschap en leven tot stand kan komen
of versterkt kan worden.
Daarvoor wil ik mij dan ook samen met ieder van u verder inzetten.”

“Met volle goesting
doe ik weer een jaar mee,
omdat ik jullie heel graag zie,
omdat we goede dingen proberen,
omdat ik hier gelukkig ben
en de kindjes ook.”

5. Leven in gemeenschap. Vier korte beschouwingen

1.

In de gemeenschap van De Brug leven we samen in wat heet een *religieuze* gemeenschap. In brede lagen van de bevolking klinkt dit als een groep van mensen die elkaar op basis van hun overtuigd geloof en hun persoonlijke spiritualiteit gevonden hebben. Zo was het toch vaak in de geschiedenis. Een individu sloot zich aan bij een bestaande spiritualiteit van eeuwen. De bijhorende regels en constituties werden door de individuele persoon verinnerlijkt. Persoon en gemeenschap werden zo intens mogelijk 'geassocieerd'. De volledige assimilatie leidde dan tot *eeuwige* geloften en/of allerlei zegeningen of wijdingen die de persoon metafysisch verbonden aan zijn ambt of gemeenschap. Hoewel de huidige Bruggemeenschap diepe wortels heeft in de geschiedenis en de spiritualiteit van de Gasthuizusters van Lier, kijken we als gemeenschap helemaal anders naar de band tussen persoon en gemeenschap. Mede door de gewortelde concreetheid van de congregatie en haar spiritualiteit, neemt deze groep al 30 jaar bewust afstand van kneuterigheid en onvrijheid. De groep van De Brug heeft de behoefte om heel gewoon en zelfs gesecculariseerd in deze post-christelijke tijd te staan, in de volle overtuiging van de persoonlijke vrijheid. Tegelijk is er het besef dat met het badwater van benauwende kerkervaringen ook heel veel goeds en essentieels is weggegooid. Zoals de kracht die kan uitgaan van het gemeenschapsleven of het samen vieren en zingen rond het beste van wat de traditie ons te bieden heeft.

Unus christianus, nullus christianus (Eén christen is géén christen), leert een eeuwenoud gezegde. De kerk heeft in de 19de en 20ste eeuw heel veel nadruk gelegd op de persoonlijke devotie. Misschien zelfs zo veel dat mensen die kiezen om met eigen verstand en aanvoelen in het leven te staan, moeite (en zelfs geen zin) hebben om zich open te stellen voor een opvlucht van de geest. Het was al in de generatie van onze (groot)ouders, die nog wel binnen de kerkelijke horizon bleven, dat de onderwerping aan het letterlijke dogma niet bleef. Ze bleven comfortabel in de sociale structuren, maar innerlijk wierpen ze het confessioneel etiket af. De beweging die we in De Brug maken loopt anders. De openlijke geloofsbeleving van de individuele persoon is erg verschillend. Door een heel diverse opvoeding, achtergrond en vorming hebben verschillende gemeenschapsleden niet de openlijke pretentie om zich vol overtuiging een gelovige positie aan te meten. Deze eigen opstelling wordt door de groep gerespecteerd. De pijlers van de gemeenschap vragen geen openlijke confessionaliteit van de leden. Ze vragen enkel openheid en de praktijk van de verdieping in de Joods-Christelijke traditie. 'Openheid voor' het visionaire van het bijbelse geloofsverhaal volstaat. In die oefening ontstaat een permanent leerhuis dat voeding geeft aan de basiswaarden van de gemeenschap. En hoe de leden zich individueel spiegelen aan dit verhaal – hetzij heftig en openlijk of voorzichtig en schuchter - , dat blijft hun eigen soeverein grondgebied.

Geloven is in de traditie van deze gemeenschap geen *Unus christianus*, maar een zaak van het collectief. Is dit nieuw? Misschien vinden we deze benadering zelfs al in de groep van de apostelen rond Jezus. Veelvuldig zijn de hints van de evangelienschrijvers dat de apostelen het allemaal niet goed begrijpen. En overtuigd en geëngageerd zijn ze zeker niet altijd. Toch organiseert Jezus geen uitzuivering, maar zet hij met zijn gemeenschap de weg verder. Zoals wij onze weg verderzetten. Al 30 jaar.

2.

'Wees niet bezorgd voor je leven,' zegt Jezus, - hoezo niet bezorgd? Wie kan zich dat permitteren in crisistijd? Zou het in de dagen van die woorden een andere wereld zijn geweest dan vandaag? Hadden die mensen daar, toen, een sterkere geest, een groter moreel, dat je ze zo kon aanspreken?

Ze werden bij honderden tegelijk afgeschoten, weggemaaid als gras. Iedere grond voor vertrouwen ontbrak, God deed niets, was nergens, net als nu. Toch vereerde Jezus hen met de diepste en hoogste wijsheid van zijn geloofstraditie, hoor wat hij zegt: dat ze in hun van dag tot dag bedreigde, onverzekerde bestaan eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid zullen zoeken. Eerst het Koninkrijk van God.

Koninkrijk van God betekent: een gerechtigheid die allen omvat. Alles voor allen, dat is gerechtigheid. En meer dan voor mijn eigen recht en belang (en zelfs primaire levensonderhoud) zou ik moeten opkomen voor recht en belang en leven van al die anderen die, hoe ver weg ook, morgen plotseling mijn naasten kunnen zijn? Als er vluchtelingen aan onze deur staan, als we boos worden van het huidige inferno van het neo-liberalisme. Bedoelt hij dat?

'Wees niet bezorgd voor je leven' betekent: wees bezorgd voor elkaars leven, dat allereerst, voor allen met wie je verbonden bent, hoe dan ook, dichtbij of veraf, en houd die verbondenheid open naar elk mens die, vaak plotseling en te onpas van jou vraagt zijn naaste te worden.

Jezus lijkt te zeggen, en dat is in de geest van zijn profetische traditie: hartstocht voor een gerechtigheid die ieder mens omvat, zal je menselijker maken; zal je moreel versterken, je hart verlichten. Het is beter voor je bekommerd te zijn om allen dan alleen om jezelf – om te houden van velen dan alleen van jezelf.

Dat ideaal: dat iedereen een goed leven zal hebben, dat geven we toch niet op – nooit. Probeer tijd te maken, en ruimte in je geest, voor een andere wereldorde, een wereld van een andere orde; waarin de verhoudingen tussen mensen open en doorzichtig zijn, gelijkwaardig, mededeelzaam in plaats van gierig, angstig en behoudend; waar voorkomende betrokkenheid heerst die vooruitziet, kleine en grote

rampen voorkomt – waar mensen elkaar zoveel mogelijk schade en schande besparen. Zoek plaatsen op waar dat nu al geprobeerd wordt, die zijn er. Zoek gemeenschap met mensen die al voor zo'n andere orde gekozen hebben, die vooruitlopen op de toekomst.

3.

Geïnspireerd door vriend Kees Kok, ga ik in deze derde beschouwing in op een wezenlijke theologische ommekeer van omgang met de bijbelse traditie. De betekenis van Huub Oosterhuis voor de gemeenschap De Brug en de zondagsdiensten – recentelijk in velerlei vormen – kan in dit proces moeilijk overschat worden.

Bonhoeffer, de protestantse theoloog die door zijn deelname aan het verzet tegen Hitler gevangengenomen werd en in 1945 vermoord werd, sprak in het brievenboek *Verzet en overgave*, over de noodzaak van een geheel nieuwe niet-religieuze taal, die werkelijk bevrijdend zou zijn. Dat waren en zijn voor ons en vele anderen, de liederen en toespraken van Huub Oosterhuis. 'Toespraken'. Die hebben weinig gemeen met de doorsnee christelijke 'preek'. Ze spreken je toe en aan op jouw verantwoordelijkheid, jouw plaats, jouw leven in deze wereld. Ze proberen je daar niet uit weg te halen en te verplaatsen naar een andere, religieuze - of met een filosofische term 'metafysische' - werkelijkheid, maar geven diepgang en inzicht (licht) aan dit leven en deze wereld. Ze zijn steeds persoonlijk én politiek. Door zijn dichterlijke inborst en vakmanschap is Oosterhuis altijd in staat geweest de inzichten en lessen van talloze geleerde mensen en van beroemde dichters, denkers en schrijvers in zich op te nemen, te verdichten tot de kern en eenvoudig en aansprekend te verwoorden. Het oeuvre van Oosterhuis kun je zien als een soort katalysator van wat wel de 'joods-christelijke traditie' genoemd wordt. Al is dat een linke term, doorgaans vergezeld van een menigte misverstanden. Bovendien wordt de term 'joods-christelijke traditie' tegenwoordig te pas en te onpas gebruikt en misbruikt door politici en opinieleiders. Nog op zijn vijfentachtigste schreef Huub Oosterhuis het gedicht *Ben van religie niet*, waarmee hij in een paar regels helder en eenvoudig zijn visie geeft op zijn niet-religieuze overtuiging, waar ik mijzelf - en Bonhoeffer - graag in herken.

*Ben van religie niet.
Heb wel de stem gehoord
van het bevrijdingsvisioen
dat gloedrood in de Joodse Bijbel
staat geschreven:*

*'Gelijke rechten op geluk
de zachte krachten van de solidariteit
genadebrood voor ieder mens*

*Uittocht uit alle wrede slimme
martelende slavernijssystemen
ooit en steeds opnieuw bedacht.'*

*De stem die dit
tot mijn geweten spreekt
is god voor mij.*

*En als ik zing uitzinnig ingetogen
in eigen zieletaal, of Bach aanhoor:
't gaat over dit, die god alleen
en verder godsdienst geen.*

Huub Oosterhuis (1933-2023)

4.

In 1881 schreef niemand minder dan Darwin in zijn autobiografie:

'Ik heb gezegd dat mijn geest in de afgelopen twintig of dertig jaar in één opzicht is veranderd. Tot de leeftijd van dertig, of daarna, heeft poëzie van vele soorten, zoals de werken van Milton, Gray, Byron, Wordsworth, Coleridge en Shelley, mij veel plezier gegeven, en zelfs als een schooljongen nam ik grote vreugde in Shakespeare, vooral in de historische spelen. Ik heb ook gezegd dat vroegere foto's me aanzienlijk en muziek enorm verrukten. Maar nu kan ik het al jaren niet meer volhouden om een poëzie te lezen: ik heb de laatste tijd geprobeerd Shakespeare te lezen en vond het zo onaanvaardbaar dof. ...

Mijn geest lijkt een soort machine geworden te zijn om algemene wetten te slijpen uit grote verzamelingen van feiten, maar waarom dit de atrofie van dat deel van de hersenen alleen had veroorzaakt, waarvan de hogere smaak afhangt, kan ik mij niet voorstellen. Een man met een meer geordende of beter georganiseerde geest dan de mijne zou, naar ik aanneem, niet hebben geleden; en als ik mijn leven opnieuw zou moeten leven, zou ik een regel hebben gemaakt om wat poëzie te lezen en naar muziek te luisteren, minstens één keer per week; want misschien zijn de delen van mijn hersenen die nu geatrofieerd zijn, dus door gebruik actief gehouden. Het verlies van deze smaken is een verlies van geluk en kan mogelijk schadelijk zijn voor het intellect, en meer waarschijnlijk voor het morele karakter, door het emotionele deel van onze natuur te verzwakken. '

(atrofie: letterlijk: zonder voeding. en dus krachtverlies)

Misschien is de dag van vieren en beschouwen wel belangrijker dan we ons doorgaans realiseren. We zijn ontvankelijk voor het grote verhaal en als we deze of een andere zondag al eens niet ontvankelijk zijn - dan toch één op de zoveel. En dat we dan toch elke zondag participeren, geeft anderen de gelegenheid ontvankelijk te zijn.

Laten we eerlijk zijn: het leven is geweldig en onze geestkracht heeft ons bevrijd uit vele natuurlijke en maatschappelijke dwingelandij. Waarom zouden we dit niet één dag per zeven vieren met opgeladen woorden? Zo kunnen we er blijven voor zorgen dat we de smaak van het leven in onderlinge solidariteit en getoetst aan eeuwen geschiedenis niet verliezen.

Eén dag per zeven: een uur genade en waarheid. Zo moge het zijn.

Geert Hendrix,
29 september 2024

6. Gastenopvang: verschillende vormen en verschillende plaatsen

Al vanaf de eerste dagen in het bestaan van De Brug kwamen er vragen binnen om mensen tijdelijk onderdak te bieden. De eerste Gasthuiszusters van de gemeenschap - Marie-Thérèse, Caritas, Alfonsine, Lief, Liliane en Rosa - kwamen uit een huis waar ze al eerder mensen opvingen. Het nieuws dat er ook in De Brug opvangplaatsen zouden gecreëerd worden, ging als een lopend vuurtje.

'Gastvrij voor mensen die om welke reden dan ook enige tijd mogen meeleven' staat er in pijler 3. De redenen zijn dan ook uiteenlopend: omwille van problemen op relationeel of financieel vlak, illegaliteit, dakloos, gezondheid (revalidatieperiode), exclaustatie, tijdelijk anoniem onderkomen...

maar ook omwille van studietijd, herbronning, tijd om een boek te schrijven, tot rust komen, gemeenschapsleven leren kennen, één overnachting tijdens een pelgrimage... Naast de residentiële opvang gebeurt er ook veel 'opvang aan de deur' en sluiten mensen soms aan om mee te eten. We bieden ook een eigen ontmoetingsruimte aan de AA.

Voor de gastenopvang werken we met verschillende instanties samen die ons contacteren voor opvangvragen: OCMW, Straathoekwerkers, Politie Lier en omstreken, Sociale Dienst van het HHZiekenhuis, Bisdom Antwerpen, Crisisopvang Mechelen, gevangenissen (voor een overgangperiode naar reïntegratie).

Sinds enkele jaren hebben we een aparte Goede Doelen-bankrekening: BE78 0689 4510 6086. Daar verzamelen we de giften van vele 'supporters'. Gasten die geen bijdrage kunnen leveren of die een bepaalde concrete nood hebben, kunnen we op die manier ook financieel ondersteunen.

Naast de oplossing van de crisisvraag geven we vaak aan gasten in ons huis "vertrouwen in een leven dat gedeeld kan worden en gelukkig maakt" (zie pijler 4). Dat lukt ons natuurlijk niet bij elke gast die passeert.

*Ons nachtverblijf,
voor mensen die de politie
's nachts brengt.
Ook pelgrims kunnen
er overnachten.*

Aantal gasten en overnachtingen sinds 2010 (sindsdien hebben we gegevens systematisch bijgehouden):

jaar (sept - aug)	aantal gasten	aantal overnachtingen
2010 - 2011	52	3038
2011 - 2012	74	3212
2012 - 2013	55	3064
2013 - 2014	57	3653
2014 - 2015	93*	4832
2015 - 2016	75*	5652
2016 - 2017	63	4044
2017 - 2018	30	4285
2018 - 2019	49	3147
2019 - 2020	41	4062
2020 - 2021	26	2522
2021 - 2022 **	64	7547
2022 - 2023	67	9655
2023 - 2024	62	10261
TOTAAL	+/- 600 verschillende gasten	68974 overnachtingen

* extra hoge aantallen owv een jeugdbeweging die 1 nacht is blijven slapen (resp. 51 en 32 leden)
 ** * Vanaf 2021-2022 vangen we gasten op in verschillende huizen.

Ook in het Clarahuis, naast De Brug, is er een studio en een appartement die we vrijgemaakt hebben om mensen opvang te bieden.

Daar verblijven op dit moment een man uit Armenië en een Oekraïense familie met 6 personen.

In Boechout, dicht bij Ter Beuken, het rusthuis van de Gasthuiszusters van Lier, hebben we ook 2 huizen ter beschikking waar we op dit moment onderdak bieden aan een Oekraïense familie met 9 personen en een Afghaanse familie met 7 personen.

7. Laetahuis, ons studentenhuus

Sinds enkele jaren zijn we de trotse eigenaar van een ander pand in onze straat.

Het omvat een appartement op gelijkvloers (waar Sofie en de kinderen wonen) en 10 studentenkamers op de 1ste en 2de verdieping.

We doopten het om tot Laetahuis.

In de begeleiding van de studenten willen we hen versterken in het geloof dat samenleven mogelijk is en (vaak) gelukkig maakt (als ze goeie afspraken maken rond het wegbrengen van het afval en het proper achterlaten van de gemeenschappelijke ruimtes...)

De naam *Laetahuis* verwijst naar zuster Laeta, die in de jaren '60 verantwoordelijke was van de Gasthuiszusters van Lier. Onder haar impuls werden de eerste stappen gezet waaruit de gemeenschap De Brug als nieuwe vorm van religieus samenleven, kon ontstaan.

Bovendien komt Laeta van het Latijnse *laetitia*, wat vreugde betekent. De gemeenschap wenst haar studenten een succesvolle, maar zeker ook een vreugdevolle studietijd.

In verderzetting van de eeuwenoude traditie van de Gasthuiszusters van Lier
is De Brug een gemeenschap waar
vanuit het Christelijk en Augustijns levensideaal van solidaire liefde
samengeleefd wordt,
gastvrij voor de noden van de tijd,
met openheid voor de actuele cultuur.

De gemeenschap van De Brug wil

samenleven

in vriendschap,
welwillendheid en eenvoud,
vanuit een gezamenlijke zorg
voor een levend huis.

gastvrij en open voor mensen,
die om welke reden dan ook
enige tijd mogen meeleven.

met openheid
voor het verwerven van inzichten
betreffende geloven en Schrift;
voor liturgie en dagelijkse gebedstijden,
elkaar ervoor behoedend
feiten en vormen belangrijker
te vinden dan leven met het mysterie.

met het visioen van gerechtigheid,
vrede en heelheid van de schepping voor ogen,
in de hoop vertrouwen te geven in
een leven dat gedeeld kan worden,
en gelukkig maakt.